

# РЕШЕНИЕ

№ 280

гр. София, 05.01.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав, в**  
публично заседание на 01.10.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Мария Стоева**

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **1140** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от „Кредирект“ ЕООД, представлявано от управителя Н. П. П., срещу Заповед № 6279/11.12.2024 г. на председателя на Комисия за защита на потребителите, с която на основание чл. 68л, ал. 1 във вр. с чл. 68в и чл. 68г, ал. 4 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП) е забранено на „Кредирект“ ЕООД да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 ЗЗП (съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща), а именно дружеството-кредитор да предоставя чрез Стандартния европейски формуляр (СЕФ) невярна предоговорна информация на потребителя за размера на ГПР и общите разходи по кредита.

С жалбата се поддържа, че оспорената заповед на председателя на КЗП е незаконосъобразна поради липса на компетентност, противоречие с материалноправните разпоредби и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Излагат се доводи за липса на компетентност на административния орган да издава подобна заповед. Твърди се, че при издаване на оспорения акт е нарушена разпоредбата на чл. 59 АПК, тъй като липсват фактически основания за издаването му. Сочи се, че фактическата обстановка е неизяснена, което е довело до неправилно приложение на материалния закон. Жалбоподателят счита, че описаните в атакувания акт практики не могат да се окачествят като заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. първо от ЗЗП, тъй като не са налице елементите от описания фактически състав. По така изложените съображения се претендира прогласяване на обжалваната Заповед № 6279/11.12.2024г. на председателя на КЗП за нищожна, при условията на евентуалност

отмяната ѝ като издадена в противоречие с материалноправните разпоредби, както и присъждане на сторените по делото разности.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. С., който поддържа жалбата, като прави искане за постановяване на решение, с което заповедта да се отмени. Поддържа, че оспореният акт е незаконосъобразен, издаден в противоречие с материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила, както и необоснован. С представените по делото писмени бележки от жалбоподателя се доразвиват наведените възражения за незаконосъобразност на заповедта.

Ответникът – председателят на Комисията за защита на потребителите, редовно уведомен, не се представлява в съдебно заседание.

С. градска прокуратура не взема участие в производството.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Липсва спор между страните по делото, а това се и установява от представените с административната преписка писмени доказателства, че административното производство е образувано във връзка с постъпила в Регионална дирекция - С. на КЗП с вх. № Ц-03-10200/11.10.2024г. жалба относно неравноправни договорни условия по договор за потребителски кредит от 02.05.2024г., предоставен от „Кредирект“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. С жалбата са приложени договор за потребителски кредит № 1066545 от 02.05.2024г., сключен между „Кредирект“ ЕООД, в качеството на кредитор, и жалбоподателя, ведно с погасителен план, разписки за извършени плащания по договора и електронна кореспонденция с дружеството.

По повод постъпилата жалба е извършена проверка на дружеството-кредитор по спазване изискванията на Закона за потребителския кредит (ЗПК) и Закона за защита на потребителите, във връзка с която с писмо с изх. № Ц-03-10200/18.10.2024г. на директора на РД - С. при КЗП от дружеството е изискано представянето на информация и документи по договора за кредит.

Със становище с вх. № Ц-03-10200/29.10.2024 г. от „Кредирект“ ЕООД са представени изисканите документи за проверка, включително досието по отпуснат потребителски кредит по договор № 1066545 от 02.05.2024 г., включващо: искане за сключване на договор за кредит от 01.05.2024г.; стандартен европейски формуляр (СЕФ) за предоставяне на информация за потребителските кредити; лог файл по договор за паричен заем № 1066545, извлечение за извършените и предстоящи плащания към дата 28.10.2024г.

Представена е с преписката докладна записка с изх. № Ц-03-10200/07.12.2024 г. от главен директор на ГД " Контрол на пазара" при КЗП, в която са изложени констатации във връзка с извършения анализ на представените документи. Установено е, че на 02.05.2024 г. в [населено място] кредиторът „Кредирект“ ЕООД е предоставил на потребителя по договор № 1066545/02.05.2024г. кредит в размер на 1500 лв. срещу следните условия: да го върне в срок от 12 месеца на погасителни вноски, както следва: 3 вноски по 62,50 лв. и 9 вноски по 203,27 лв., с обща сума за плащане 2016,93 лв. при обезпечение на кредита, или 12 погасителни вноски, от които една от 324,30 лв. и 11 вноски по 326 лв., с обща сума за връщане от 3910,30 лв. - при необезпечен кредит. Самият кредит е отпуснат като необезпечен (в момента на отпускането на кредита същият е без предоставено обезпечение), но с изискване за обезпечение при условия, които ако не се изпълнят, се начислява неустойка в размер на 1893,37 лв. За така отпуснатия кредит в СЕФ и в договора за кредит е посочен ГПР в размер на 62,68 %, който включва само договорената лихва, без разходите за неустойка при непредоставено обезпечение, тоест посоченият ГПР се отнася за кредит с предоставено съгласно изискванията на кредитора обезпечение - евентуален кредитен продукт. Посочено е в докладната записка, че в чл. 6 от

договора е уредено изискването се обезпечение, а съгласно чл. 18 от договора със сключването му кредитополучателят декларира, че му е известно и се счита за уведомен, че ако не предостави договореното в чл. 6 обезпечение в двудневен срок от сключването или представеното обезпечение не отговаря на условията, посочени в договора за кредит, кредитополучателят дължи на кредитора неустойка в размер на 1 893,37 лева. Изложени са констатации, че съобразно погасителния план към договор № 1066545 в погасителната вноска е включена и вноската за неустойка при необезпечен кредит, т.е., тази вноска е прибавена към възнаградителната лихва и е задължителен разход за потребителя, който не предостави обезпечение. Изведен е извод, че практическият резултат от уговорената неустойка при необезпечен кредит е оскъпяване на кредита, т.е., отпускане на кредит с по-висок ГПР, а не с посочения в договора ГПР.

Докладната записка е разгледана на проведено на 10.12.2024г. заседание на КЗП. Видно е от представеното извлечение от протокол № 44 от 10.12.2024г., че Комисията е приела единодушно, че с поведението си „Кредирект“ ЕООД уврежда икономическите интереси на потребителите и осъществява нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, пр. 1 ЗЗП (търговската практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща /в случая стойността на ГПР по кредита е невярна, по-ниска от действителната и не е вярно, че изчислението на посочения от кредитора ГПР е съобразен с изискванията на чл. 19, ал. 2 ЗПК/ и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика) във връзка с чл. 68г, ал. 4 ЗЗП.

Въз основа на така взетото решение е издадена обжалваната в настоящото производство Заповед № 6279/11.12.2024 г. на председателя на КЗП, с която на „Кредирект“ ЕООД е забранено да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 ЗЗП (съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща), а именно дружеството-кредитор да предоставя чрез Стандартния европейски формуляр (СЕФ) невярна преддоговорна информация на потребителя за размера на ГПР и общите разходи по кредита.

Заповедта е издадена на основание чл. 68л, ал. 1 във вр. с чл. 68в и чл. 68г, ал. 4 във вр. с чл. 68д, ал. 1, предл. 1 ЗЗП. В мотивната ѝ част е посочено, че за отпуснатия кредит е обявена от кредитора информация за годишен процент на разходите (ГПР) в размер на 62,68 %, който включва само разходите за възнаградителна лихва, без разходите за вноска за неустойка, т.е. обявеният от кредитора ГПР се отнася за кредит с евентуално предоставено обезпечение (който евентуално, при определени условия, може да се формира), а не към отпуснатия кредит без обезпечение, който е реално отпуснатият. Прието е, че посочвайки по-нисък размер на ГПР, относим към обезпечен кредит, а не към отпуснатия реално необезпечен кредит и легитимирайки обявения ГПР като съобразен с изискванията на ЗПК, без това да е налице, дружеството въвежда или би могло да въведе потребителя в заблуждение относно действителното оскъпяване на кредита и съответствието на кредита с изискванията на закон.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 14.01.2025 г., а жалбата е подадена на 27.01.2025 г., видно от приложената товарителница /л.13 от делото/.

В съдебното производство е изслушана и е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, неоспорено от страните, от което се установява, че съгласно условията на процесния договор годишният процент на разходите, изчислен към момента на сключване на договора, е в размер на 62,68%. След извършено изчисление чрез формула за изчисление на вътрешна норма на възвръщаемост, еквивалентна на формулата по т. 1д на Приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 ЗПК, вещото лице дава заключение, че ГПР е в размер на 62,68 %, който включва вноски за главница и вноски за договорна лихва, конкретно посочени в табличен вид в заключението. Вещото лице

сочи, че при изчислението не са включени разходите, посочени в чл. 19, ал. 3 ЗПК, включително и предвидената в договора неустойка. Съобразно експертното заключение годишният лихвен процент, приложен по погасителния план към договора, е посочен правилно в договора, тъй като с него са изчислени вноските за лихва по погасителния план.

Други относими доказателства не са ангажирани от страните по делото.

При така установеното от фактическа страна и след като извърши дължимата на основание чл. 168, ал. 1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в законоустановения 14-дневен срок, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, като съображенията за това са следните:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – председателя на Комисията за защита на потребителите, като компетентността му произтича от разпоредбата на чл. 68л, ал. 1 ЗЗП, която предвижда, че когато Комисията за защита на потребителите установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането ѝ. В тази връзка съдът приема, че не се констатира порок на акта по см. на чл. 146, т. 1 АПК. Неоснователно се явява наведеното от жалбоподателя възражение в този смисъл, обосновано със съображения, че председателят на КЗП няма необходимата компетентност да издаде процесната заповед, тъй като ЗПК съдържа специални състави на административни нарушения, свързани с коректното изчисляване и обявяване на ГПР и посочването му в стандартния европейски формуляр, но предвижда единствено налагане на имуществени санкции, но не и на принудителни административни мерки. Противно на поддържаното от жалбоподателя становище, както вече се посочи, прилагането на принудителна административна мярка е от компетентността на председателя на КЗП съобразно разпоредбата на чл. 68л, ал. 1 ЗЗП. Прилагането на такава мярка следва да се разграничава от издаване на санкционен акт по ЗАНН, с който се налага административнонаказателна санкция, тъй като се касае до две различни производства, развиващи се пред различни органи и имащи различни цели.

Заповедта е издадена в изискуемата писмена форма, посочени са както фактическите, така и правните основания за издаването ѝ, което осигурява възможност на жалбоподателя да разбере волята на административния орган и да организира адекватно защитата на правата и интересите си. Мотивите на акта, като единство от фактически и правни основания за издаването му, имат съществено значение и при осъществяване на съдебния контрол за законосъобразност, тъй като липсата им възпрепятства този контрол и представлява самостоятелно основание за отмяна на издадения акт като нарушение на неговата форма. В случая са налице ясни мотиви и разпоредителна част, от които по несъмнен начин може да се направи извод какви са причините за постановената забрана за използване на нелоялна заблуждаваща търговска практика.

Настоящият съдебен състав намира, на следващо място, че не са налице допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание, поради което възраженията на жалбоподателя в тази насока са неоснователни. Установява се от приетите по делото писмени доказателства, че административното производство е образувано в съответствие с чл. 68л, ал. 4, пр. 2 ЗЗП. В хода на административното производство са изяснени релевантните за случая факти и са събрани относимите доказателства. Извършена е съответната проверка от длъжностни лица на КЗП на представените документи и същите са обсъдени при издаване на заповедта, т.е. не са налице нарушения по см. на чл. 35 и чл. 36 АПК, и в този смисъл неоснователно се явява

поддържаното с жалбата възражение за допуснати нарушения на административнопроизводствените правила във връзка с изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая. Комисията е приела единодушно решение, отразено в протокол № 44 от проведено на 10.12.2024 г. редовно заседание, че жалбоподателят използва заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, пр. 1 ЗЗП - съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща. Въз основа на това решение е издадена и оспорената заповед, с която на „Кредирект” ЕООД е наложена забрана при упражняване на своята дейност да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, пр. 1 ЗЗП, а именно да предоставя чрез СЕФ невярна предоговорна информация на потребителя за размера на ГПР и общите разходи по кредита. Отделно от горното, следва да се посочи, че не е допуснато и нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в административното производство, тъй като му е предоставена възможност да вземе становище по случая и да представи доказателства.

Предвид гореизложеното съдът приема, че актът е постановен в съответствие с процесуалните правила за това, като органът не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до отмяната му на процесуално основание, поради което следва да се извърши проверка за съответствието на акта с материалния закон.

Правилно е приложен и материалният закон – чл. 68в във вр. с чл. 68г, ал. 4 и чл. 68д, ал. 1 ЗЗП.

По делото е безспорно, че жалбоподателят е търговец по смисъла на § 13, т. 2 от ДР на ЗЗП.

С оглед защита на потребителите от нелоялни търговски практики и от техните вредни последици, разпоредбата на чл. 68в ЗЗП забранява императивно използването на такава. Видно от чл. 68г, ал. 4 ЗЗП, нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68д - 68к ЗЗП. Според чл. 68д, ал. 1 ЗЗП търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал. 2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика.

Съгласно § 13, т. 23 ДР ЗЗП "търговска практика" е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите. В съответствие с § 13, т. 31 от ДР на ЗЗП търговско решение е всяко решение, взето от потребител за това дали да закупи стока или услуга, за начините и условията за нейното закупуване, дали да извърши цялостно или частично плащане, дали да задържи стоката, или да се разпореди с нея, да упражни правата си, предвидени в договора по отношение на стоката или услугата, независимо от това, дали потребителят решава да предприеме действие или не.

Дали дадено пазарно поведение на търговец осъществява състава на заблуждаваща търговска практика, като проявна форма на забранена нелоялна търговска практика, следва да се преценява конкретно при съвкупна и обективна оценка на всички доказателства.

Фактическият състав на нелоялната заблуждаваща търговска практика по чл. 68д, ал. 1, пр. 1 ЗЗП изисква да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: осъществяването на търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги; тази търговска практика да съдържа заблуждаваща, невярна информация и следователно подвеждаща; да има за резултат или да е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика. В този смисъл решение № 12167 от 7.12.2023 г. на ВАС

по адм. д. № 3102/2023 г., VII отд.

В разглеждания случай съдът приема, че ГПР и общите разходи по договор за потребителски кредит представляват информация, която определя цената на услугата, като предоставянето на тази информация може да бъде определена като действия от страна на търговеца, насочени към потребител, които са пряко свързани с насърчаването на предоставянето на услуга и като такива представляват търговска практика.

Следва да се посочи, че в чл. 68д, ал. 2 ЗЗП са посочени обстоятелствата, които са от такава значимост за потребителя, че непредоставянето от търговеца на точна и пълна информация по отношение на тези обстоятелства, може да се определи като подвеждаща нелоялна търговска практика. Сред изброените са и цената или начинът на нейното изчисляване, или съществуването на специфично предимство по отношение на цената /чл. 68д, ал. 2, т. 4 от ЗЗП/. В случая ГПР и общите разходи по потребителските кредити представляват информация, от която може да се изчисли цената на услугата. Ето защо, даването на невярна и следователно подвеждаща информация относно ГПР и невключването в него на вноски за неустойка за необезпечен кредит може да се определи като нелоялна търговска практика.

Изискванията към договора за потребителски кредит, както и към преддоговорната информация и начина на изчисляване на годишния процент на разходите се уреждат от Закона за потребителския кредит (ЗПК). Законът има за цел да осигури защита на потребителите чрез създаване на равноправни условия за получаване на потребителски кредит, както и чрез насърчаване на отговорно поведение от страна на кредиторите при предоставяне на потребителски кредит. В чл. 6 ЗПК е регламентирано задължението на кредитора да предоставя подходящи разяснения на потребителите, позволяващи им да преценят доколко предлаганият договор за кредит съответства на техните потребности и финансово състояние, както и да разяснява преддоговорната информация по чл. 5, която трябва да бъде предоставена, основните характеристики на предлаганите продукти и въздействието, което могат да оказат върху потребителите, в т. ч. последиците в случай на просрочени плащания от страна на потребителя. Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Съгласно ал. 2 на същата разпоредба годишният процент на разходите по кредита се изчислява по формула съгласно Приложение № 1, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания.

В § 1, т. 1 от ДР на ЗПК се съдържа легалната дефиниция на понятието „общ разход по кредита за потребителя“, според която това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за

потребителя не включва нотариалните такси.

В чл. 3, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО е регламентирано, че „общи разходи по кредита за потребителя“ означава всички разходи, включително лихва, комисиони, такси и всякакви други видове разходи, които потребителят следва да заплати във връзка с договора за кредит и които са известни на кредитора, с изключение на нотариалните разходи; разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, по-специално застрахователни премии, също се включват, ако в допълнение към това сключването на договор за услугата е задължително условие за получаване на кредита или получаването му при предлаганите условия. Съдът намира, че транспонирането на чл. 3, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО е намерило точно отражение в § 1, т. 1 ДР на ЗПК, за което няма различия в дадените определения.

Един от основните фактори, който определя общата цена на кредита, е именно размерът на ГПР, като при вземане на решение дали потребителят да избере услугите на конкретната кредитна институция или да предпочете друга, той преценява именно стойността на всички разходи, които ще дължи, предвид което съдът приема, че при предоставянето на преддоговорна информация на потребителя за размера на ГПР следва да бъдат описани всички общи разходи, които трябва да заплати последният, произтичащи пряко от получаването на кредита, като бъде запознат с крайния размер на задължението, което поема, за да може да прецени дали същото е изгодно за него и съответно дали отговаря на личните му финансови възможности. В случая посоченият от кредитора ГПР в размер на 62,68 % е невярна информация, тъй като се отнася за обезпечен кредит с обща сума за плащане от 2016,93 лв., а не за реално отпуснатия необезпечен кредит с обща сума за плащане от 3910,30 лв., без посочване на разходите за неустойка за непредоставяне на обезпечение, които ще понесе потребителят. Същата несъмнено следва да бъде включена в общите разходи по кредита и в стойността на ГПР. Съдът приема, че така предоставената преддоговорна информация, като изрично се изтъква по-нисък процент на ГПР, относим към обезпечен кредит, а не към реално отпуснатия необезпечен кредит, е от естество да мотивира средния потребител да вземе търговско решение, с оглед именно предлаганите от кредитора условия.

В тази връзка следва да се отчете и обстоятелството, че потребителите имат възможност да изберат този пред други кредитори именно поради обявеното преимущество, свързано с възможността за отпускане на кредита без представяне на обезпечение към момента на сключване на договора, но с изискване на обезпечение при определени условия. Жалбоподателят навежда твърдения за верността на така предоставената информация, но по гореизложените съображения следва да се приеме, че посочената подвеждаща информация е в състояние да заблуди потребителите, когато съпоставят различните пазарни предложения и правят своя икономически обоснован избор дали да сключат договора, с оглед изтъкнатите преимущества на предлаганата услуга. При така установеното може да се направи обоснован извод, че потребителите биха могли да бъдат мотивирани към икономическо поведение, което не биха имали при други обстоятелства. Съставът на заблуждаващата нелоялна търговска практика не включва в себе си задължително осъществено заблуждение у средния потребител, а е достатъчно да съществува възможност такова заблуждение да бъде създадено, което обстоятелство в случая безспорно е налице. В този смисъл решение № 1043 от 04.02.2022 г. по адм. д. № 6798/2021г. по описа на ВАС, VII отд.

Следователно, законосъобразно с оспорената заповед е определена като заблуждаваща нелоялна търговска практика предоставената чрез СЕФ невярна преддоговорна информация на потребителя за размера на ГПР и общите разходи по кредита.

Настоящият съдебен състав приема, че административният акт е съответен и на целта на закона, формулирана в чл.68б ЗЗП – осигуряване защита на потребителите срещу нелоялни търговски

практики преди, по време на и след отправяне на предложение от търговец до потребител и/или сключване на договор за продажба на стоки или предоставяне на услуги. С наложената принудителна административна мярка се постига заложената цел да бъде прекратена констатираната нелоялна търговска практика, както и да бъде осуетено бъдещото ѝ ползване.

Предвид гореизложеното съдът намира, че оспорената заповед се явява правилен и законосъобразен административен акт, поради което подадената срещу него жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Относно разноските в производството.

При този изход на спора право на разноски има ответната страна, но при липса на своевременно направено искане такива не следва да ѝ бъдат присъждани.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, 72 състав,

#### РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Кредирект“ ЕООД, представлявано от управителя Н. П. П., срещу Заповед № 6279/11.12.2024 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: